

monologului inițial, de către regizoare, nu sunt, de fapt, decât trei moduri ale expresiei umane: *vorbirea*, care e axul spectacolului, *muzica*, prin care se exprimă medicul-muzician (Harry Tavitian), *dansul* (Laurenția Barbu). Toate aceste trei ies și intră unele-n altele, precum cornițele sensibile ale unui melc – și tocmai despre o anume sensibilitate exagerată e vorba-n spectacol. De altfel și medicul-cântăreț, mai mult vraci decât medic tehnologizat al zilelor noastre, iese la începutul spectacolului de sub o imensă pânză albă, care se desface

pentru a-i face loc, foarte stilizată metaforă sexuală, inversă.

Dar am greșit major: am încercat să redau în limbaj convențional ceva ce ține de o, deocamdată, altă convenție, încă necanonizată. Din când în când, spectacolul mai poate fi văzut. Cei care iubesc libertatea să dea fuga la TOACA, atunci când se va relua.

Studioul de Artă Contemporană TOACA – Orgasm de Vlad Zografi. Regia: Nona Ciobanu. Muzica Harry Tavitian. Scenografia: Ana Olteanu. Coregrafia: Laurenția Barbu. Cu Liliana Pană, Laurenția Barbu, Harry Tavitian.

Energie și nuanțe

Un fel de spațiu mioritic figurat parcurge eroina monologului *Silicon Valley* al Saviane Stănescu, întruchipată la Green Hours de Mihaela Rădescu, dirijată de tânăra regizoare Aristița Arbăcan. Povestea ar fi simplă sau n-ar fi deloc, dacă nu s-ar complica pe parcurs, acumulând experiențe exterioare, dar mai ales din cele interioare. O femeie „încă tânără”, cum reia, disperată, de câteva ori, obsedant, eroina, se hotărăște să dea un anunț, în căutarea unui „domn generos”. Formulă care a apărut și la noi, ba chiar proliferază la mica publicitate a ziarelor, încât te întrebi dacă nu cumva chiar au început să apară, în această lume ticăloasă și ahtiată după câștigul propriu, imediat și cu orice preț, „domnii generoși”. Pe urmă aflăm că persoana și-a mărit sâni cu siliconul la modă, dar că a ales un medic ieftin, un măcelar, și s-ar putea ca podoabele să-i explodeze; apoi vine farsa cu anunțul de la televizor despre teroristul care detonează silicoanele de la etajele superioare, coborând câte 1 m la zece minute... Eroina trece

prin toate stările, sfârșind prin a-și înjunghia singură silicoanele, ba chiar și ceea ce e dincolo de ele.

Saviana Stănescu, o poetă dramatică și un dramaturg poetic, reușește să transcrie curba disperat-artificial-crescătoare a psihicului eroinei și pe cea disperat-natural-descrescătoare, iar tânăra regizoare Aristița Arbăcan, împreună cu actrița Mihaela Rădescu, a cărei energie am remarcat-o și în *Spirit* la Teatrul Mic, imping textul mai departe, desenând cu multă plasticitate (cuvântul nu e chemat de silicoanele mimate-n spectacol) starea unei femei în pragul sinuciderii, urcușurile și coborâșurile ei spre inevitabila țintă finală. Un *one-woman-show* în care Mihaela Rădescu se afirmă din nou ca o actriță cu aplomb, naturalețe, energie artistică, sensibilitate, stăpânind foarte bine o adevărată știință a nuanțelor.

Împreună cu *Orgasm*-ul lui Vlad Zografi, al Nonei Ciobanu și-al interpreților, *Silicon Valley*-ul Saviane Stănescu, de fapt și al Aristiței Arbăcan și-al Mihaelei Rădescu, întăresc ideea că reforma în teatru se realizează, încet și sigur, dincolo de vreo „voiață politică”, fie ea românească, fie europeană.